

Доброволчеството, акт на солидарност в борбата

с бедствията и пожарите

Какво ни прави единни в едно общество и дали винаги бихме избрали безкористното добро пред личната изгода, когато сме поставени в напрегната ситуация?

От ранна възраст нашите родители, баби и дядовци ни учат на три важни урока за живота: да бъдем независими, да се борим за мечтите си и това, което обичаме и винаги да сме добронамерени и съпричастни към хората и света около нас. Но колкото повече порастваме, толкова повече животът ни изправя пред нови и непознати за нас изпитания и покрай тях ние забравяме за ценностите, предавани през поколенията, а моралните принципи биват захвърлени настрана. Добрината и човечността обаче не винаги са загърбвани и има хора, които се отдават изцяло на солидарността и доброволчеството, като превръщат желанието си да помагат на пострадалите или бедстващите в мисия, за която се борят всеки ден.

Пожарите и бедствията са част от всекидневния ни живот, независимо дали става дума за такива, предизвикани от природни катаклизми, или за злополуки, причинени от човешка небрежност. Каквато и да е ситуацията, има такива хора, които биха се притекли на помощ дори при обстоятелства, свързани с големи рискове, застрашаващи живота им. Те не само заслужават нашето уважение и признателността ни, но са и основателен мотив да следваме примера им. Още повече, че доброволчеството в повечето случаи изисква да се полагат съвместни усилия с други хора, съмишленици. Това е начин не само за сближаване, но и за обединяване в името на определена хуманна кауза. В защитата на такава обща кауза водещ мотив се оказва способността да се проявява човешка състрадателност и солидарност към тези, които понасят последствията от пожарите или бедствията. Красноречив пример за това беше обединяването на голяма част от българите в помощ на пострадалите от наводненията в Карловските села. Съпричастността към бедстващите беше проявена по различни начини, но най-впечатляващи бяха всички онези доброволци от различни краища на страната, които бяха изоставили спокойния си живот, за да се притекат на помощ на пострадалите. Други (сред които и много ученици) решиха да дарят средства. Не по-малко впечатляваща беше и доброволческата акция за спасяването на малкия Сашко от Перник, в която доброволци дни наред, при тежки атмосферни условия, търсиха и намериха детето. Много са примерите за дарителски и спасителни акции, които показват, че чувството за

съпричастност и солидарност е все още живо, независимо от това, че времената, в които живеем, и личностите, в които сме се превърнали, понякога ни пречат да извършваме добрини безвъзмездно. Като цяло обществото, формирало се в епохата на нови технологии и динамичен, забързан живот, до голяма степен се е обезчовечило и някогашната сплотеност у хората често е забравяна и пренебрегвана. В опитите си да избегнем болката и горчивината от раздялата и предателството, отхвърляме доверието и уважението, които някога сме изпитвали един към друг, залъгвайки се, че в това се крие независимостта на една личност. Егоизмът и себичността се превръщат в основни характеристики на съвременния човек, а братската обич и сътрудничество биват изоставени. Всеки един от нас се смята за добър човек, но колко са тези, които биха направили тази крачка към промяната, за да помогнат на нуждаещ се близък или роднина, камо ли на непознат човек. Затова е от голямо значение да ценим и уважаваме хората, които го правят всеки ден и се излагат на риск, за да спасяват животи.

Макар че, когато говорим за доброволчеството, повече обръщаме внимание на моралната страна на въпроса, то с не по-малка значимост е и отношението към него, проявявано от държавните институции. Неприятен факт е, че някои доброволци губят работата си само защото техни работодатели не оценяват моралните им подбуди да се включат в една или друга доброволческа акция. Последствията понякога са доста неприятни - дисциплинарни наказания, уволнения. Може би всички тези нелицеприятни ситуации не биха се случили, ако в България има Закон за доброволчеството, нещо което е в правомощията на Народното събрание.

Въпросът, вълнуващ ни от деня, в който се осъзнаем като личности, винаги е бил свързан с това, по кой път да поемем в живота. Това е много щекотлив въпрос, тъй като малко млади хора са сигурни в неговото решение. В един момент, в детските си години, всеки от нас е искал да стане лекар или пожарникар, за да спасява животи, а в следващия, адвокат или полицаи, за да се бори за правата на хората или да разкрива престъпления. Този съдбоносен избор предопределя целия ни житейски път, но често по пътя към осъществяването му, ние се отклоняваме от детските си мечти и се заблуждаваме, че те са били просто наивни блянове. Независимо от това обаче каква ще е бъдещата ни професия, най-важното е да запазим желанието си да сме полезни на себе си и на обществото, да съхраним детската си чистота на помислите и да запазим човешкия си облик, в който съпричастността и състраданието са водещи ценности.

Всеки ден се сблъскваме с доброто. Понякога не го осъзнаваме, но то се намира навсякъде около нас. Може да е под формата на малки жестове като учтивите думи, които си разменяме през деня, или големи благородни дела, свързани с подпомагането на бедстващи хора чрез събиране на дарения и средства. Доброто не се измерва чрез познатите ни мерни единици и е индивидуално за всеки. Независимо от обстоятелствата обаче да бъдеш добронамерен и да притежаваш чисто сърце, е достатъчно и нищо не може да се сравни с това. Благородството, човешината и състраданието са най-висшият морал, който човек може да притежава и е от голямо значение той да се запази с годините, защото всеки се ражда с неопетнена душа и средата играе важна роля за това в каква личност ще се превърне в бъдеще. Въпреки че хората през вековете са се разделили по най-различни критерии, във всяка една религия и култура най-важната ценност винаги е свързана с добрината и това не е случайно. Благоедействието и хуманността са принципите, които могат да ни сплотят и в най-кризисните ситуации, затова е наш дълг да учим и предаваме този ценен урок на следващите поколения за добротворчеството и доброволчеството, за влиянието, което може да окажем върху човешки живот чрез своите действия и колко е важно да помагаме на пострадали и уязвими хора, защото дори и с малки дела постигаме грандиозни успехи. Както е казал свещеникът Йоан Крестянкин: „Човечеството ще загине от недостиг не на велики дела, а от недостиг на малки добрини. Великото дело е само покрив, а стените се иззиждат от тухлите на малките добрини.“

Не е нужно да носиш маска и наметало, за да бъдеш герой или да имаш суперсили, които да те отличават от обществото, за да помагаш на хората. Нужно е единствено да имаш голямо сърце и желанието да вършиш добрини безкористно, защото в това се крие тайната на сплотеното съществуване.

„Най-благородният въпрос в света звучи така: "Какво добро дело мога да сторя?"

Бенджамин Франклин

Име: Мелек Севгинова Исмаилова

Навършени години: 17